

Список використаних джерел

1. Галкин Д.В. Digital Culture: методологические вопросы исследования культурной динамики от цифровых автоматов до техно-био-тварей. *Международный журнал исследований культуры*. 2012; № 3: 11 – 12 [http://culturalresearch.ru/files/open_issues/03_2012/IJCR_03\(8\)_2012_Galkin.pdf](http://culturalresearch.ru/files/open_issues/03_2012/IJCR_03(8)_2012_Galkin.pdf)
2. Гир Ч. Цифровая контркультура / Пер. с англ. Д. В. Галкина. URL: http://docplayer.ru/29837976-Cifrovaya-kontrkultura-charli-gir-perevod-d-galkina.html#show_full_text.
3. Гук А. А. Медийная культура как техногенный феномен. *Медиа. Информация. Коммуникация*. 2016, № 16. URL: <http://mic.org.ru/new/542-medijnaya-kulturakak-tehnogennuj-fenomen>.
4. Національний інститут стратегічних досліджень. (2014). Аналітична записка «Питання розвитку цифрової культури українського соціуму». URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/1631/>
5. Сергеева И.Л. Трансформация массовой культуры в цифровой среде. *Культура и цивилизация*. 2016; Т. 6, № 6: 55–65.
6. Соколова Н.А. Цифровая культура или культура в цифровую эпоху? *Международный журнал исследований культуры*. 2012; № 3 (8): 6–9. URL: [http://culturalresearch.ru/files/open_issues/03_2012/IJCR_03\(8\)_2012_SokolovaN.pdf](http://culturalresearch.ru/files/open_issues/03_2012/IJCR_03(8)_2012_SokolovaN.pdf)
7. Черных С. И., Паршиков В. И. Цифровая культура как гуманитарный феномен. *Профессиональное образование в современном мире*, т. 6. 2016. № 4, с. 601–607.
8. Шаухалова Р. А., Ярычев Н. У. Цифровая культура студентов бакалавриата как конкурентное преимущество современного специалиста. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/tsifrovaya-kultura-studentov-bakalavriata-kak-konkurentnoe-preimuschestvo-sovremennogo-spetsialista>

Йолкіна Н. М., магістрант факультету архітектури, дизайну та образотворчого мистецтву,
Радіонова Л. О., кандидат філософських наук, доцент,
Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова, Україна

АДАПТАЦІЯ АРХІТЕКТУРНОГО ПРОСТОРУ ІНДУСТРІАЛЬНИХ ОБ'ЄКТІВ (або ОБ'ЄКТІВ ІНДУСТРІАЛЬНОЇ СПАДЩИНИ) В СУЧАСНОМУ МІСТІ

Адаптації індустриальних об'єктів у сучасному міському середовищі обумовлені поступовим і безперервним розвитком соціуму, змінами естетичного сприйняття архітектури, ставлення суспільства до індустриальної спадщини, а також вдосконаленням науки, техніки і виробництва. Архітектурна спадщина – це сукупність історичних подій, висвітлених в матеріальних носіях, що є

містоформуючою складовою, наповненою духовним змістом [1]. Вона також є важливим складовим елементом функціональної програми сучасного міста.

Індустріальні споруди – це є історична спадщина.

Архітектура індустріальних об'єктів формує своєрідні образи багатьох історичних промислових районів, часто є одним з головних елементів архітектурно-просторової композиції у ролі домінанти або простору для комунікації [2]. Питання їх збереження і подальшого використання є пріоритетним на даний момент. Потреби в збереженні історії міської ідентичності зростають як протипага процесам глобалізації міста та його структури.

На території України більшість індустріальних об'єктів обмежені візуальним сприйняттям, насправді, всі ці історичні виробничі споруди знаходяться в недоступних місцях, просто огорожених парканом, викуплені приватними особами, є не цікавими для держави, вимагають великої кількості затрат для утримання або закриті іншими довколишніми будівлями, що перешкоджає їх візуального огляду з основних точок і трас міста.

Багато виробничих будівель в великих містах знаходяться в занедбаному стані і продовжують руйнуватися. Громадськість не має можливості вивчати історію промислових підприємств, дізнаватися якість їх продукції, умови праці на цих промислових об'єктах, візуально оглядати цехи і обладнання, процеси виробництва. На сьогоднішній день багато індустріальних об'єктів відрізані від міського соціального середовища. Все це носить характер «ізоляції» об'єктів індустріальної спадщини в сучасному місті.

У той же час в світовому досвіді є приклади вдалого адаптивного використання багатьох індустріальних об'єктів.

Італійський архітектор Ренцо Піано застосовує принципи легкості, прозорості та світла в більшості своїх робіт по збереженню і ревалоризації індустріальної архітектурної спадщини.

Кластер «ЕМА» – МЕДІА–ПРОСТІР – це проєкт реновації та реутилізації покинутого промислового кластера, колишнього заводу електронної медичної апаратури в центрі Москви, в Китай-Місті. Завдяки проєкту було зроблено універсальний простір, зв'язаний з медіа; створений майданчик для проведення різних заходів, від лекцій до концертів і техно-вечірок (рисунок 1).

В Австралії Little Creatures Brewery відкрила свою базу на східному узбережжі в 2012 році, взявши на себе управління та фінансування ініціативи історичної текстильної фабрики Valley Worsted Mills в промисловій зоні Південного Джилонге. Планування комплексу здійснилося в рамках культурно-історичної спадщини і передбачало тісну співпрацю з місцевою радою для досягнення результату, який враховував би цінності спадщини оригінальних будівель, при цьому забезпечуючи технічно складний виробничий процес. Були визначені нові пов'язані адміністративні та готельні зони, але при цьому збереглися структура і матеріальність оригінальних будівель, побудованих у 1924 році (рисунок 2).

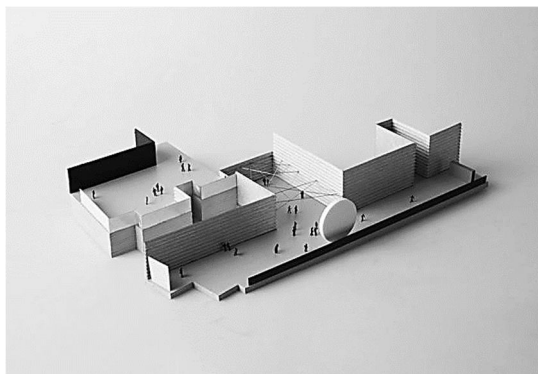

Рис. 1. Концептуальний просторовий макет

*Рис. 2. Пивоварня.
Джилонг, Австралія*

Таке трансформування призводить до принесення нового змісту та розширення об'єктів в межах кварталу, знаходження ідей для сучасних концепцій, інновацій, поєднання поглядів та цінностей. Використання індустриальних об'єктів сприяє створенню Арт-інкубаторів, мультидисциплінарних культурних центрів, Co-working-ів, IThub-ів, кластерів [3].

Це можливо здійснювати за допомогою таких процесів, як:

- ревіталізація (від лат. re – поновлювана дія, vita – життя, як «повернення до життя») – процес відтворення, пожвавлення і відновлення міського простору;
- реновація (від лат. renovatio – оновлення, відновлення, ремонт) – процес поліпшення структури;
- регенерація (від лат. regeneratio – відродження) – «пожвавлення» будівель в новій функції, коли використання первісного призначення будівлі або ділянки середовища ускладнено;
- ревалоризація (валорізація – від франц. valoris від valour – цінність) – повернення історико-культурному об'єкту його втраченої цінності.

Адаптація об'єктів набуває орієнтації на перспективний розвиток, розвиток економіки міста, появи об'єктів на ментальній карті, переосмислення первісної цілі та збереження іманентності в умовах сучасного світу.

Для досягнення успіху у зміні середовища необхідна спільна участь різних установ і організацій, здатних вирішити культурно-мистецькі та соціальні проблеми; досвід та комунікація, здатні створювати простір, що буде користуватися попитом, спираючись на ініціативу громади. Це нелегкий процес, який необхідно підтримувати та не забувати про поліпшення якості життя та повагу до архітектурної спадщини.

Список використаних джерел

1. Шепелев Н. П., Шумилов М. С. Реконструкция городской застройки: учеб. для строит. спец. вузов. М. : Высшая школа. 2009. 271 с.
2. Линч К. Образ города / пер. с англ. В. Л. Глазычева. М. : Стройиздат, 1982. 328 с.

3. Little Creatures Brewery / Robert Simeoni Architects URL: https://www.archdaily.com/960172/little-creatures-brewery-robert-simeoni-architects?ad_source=search&ad_medium=search_result_projects

Кірін Р. С., доктор юридичних наук, доцент,
Державна установа «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова НАН України», Україна

ТРАНСФОРМАЦІЯ ПОСТВУГІЛЬНИХ МІСТ: ПРАВОВІ АСПЕКТИ

Одним з ключових завдань у сфері секторальної інтеграції є залучення України до реалізації Європейського зеленого курсу (European Green Deal, далі – ЄЗК) – набору політичних ініціатив, висунутих Європейською Комісією (далі – ЄК) із загальною метою зробити клімат Європи нейтральним до 2050 року.

Однією з ключових ініціатив, необхідних для досягнення цілей ЄЗК_ є пропозиція щодо механізму прикордонного вуглецевого коригування (Carbon Border Adjustment Mechanism, далі – СВАМ) [1]. Зменшення витоків вуглецю (carbon leakage) сприятиме амбітним зусиллям ЄС стати кліматично нейтральним континентом, зупиняючи переміщення таких викидів до/з третіх країн і зменшуючи їх рівень у глобальному вимірі.

На початку січня 2021 р. в Україні набрав чинності Закон України «Про засади моніторингу, звітності та верифікації викидів парникових газів» [2], прийнятий у рамках Угоди про Асоціацію з ЄС, який передбачає створення національної системи торгівлі вуглецевими викидами. Дія цього закону поширюється на відносини, що виникають у сфері моніторингу, звітності та верифікації (далі – МЗВ) викидів парникових газів (далі – ПГ) з установок, розташованих на території України.

Відповідно до п.п. 2-4 ч.1 ст. 6 зазначеного закону уряд прийняв низку підзаконних актів, що конкретизують регулювання відносин МЗВ, зокрема:

1) перелік видів діяльності, викиди ПГ в результаті провадження яких підлягають МЗВ [3];

2) порядок здійснення моніторингу та звітності щодо викидів ПГ [4];

3) порядок верифікації звіту оператора про викиди ПГ [5];

Відтак, вже до 31.03.2022 р. компанії мають надати перші звіти про моніторинг за 2021 р. Очікується, що така система МЗВ дозволить:

- отримувати точну інформацію про обсяги емісії ПГ від виробничих установок;

- забезпечити контроль за викидами та обмежувати їх;

- впровадити обов'язкову методику розрахунку емісії ПГ для всіх установок, з яких ці викиди здійснюються.

Крім того, надзвичайно важливим завданням для України є впровадження системи торгівлі квотами ПГ, як передбачено Директивою ЄС 87/2003 [6], імплементація якої здійснюється відповідно до Угоди про асоціацію з ЄС. У процесі створення в Україні ринку торгівлі квотами на викиди необхідно